

Людмила Филипова

СТЪКЛЕНИ СЪДБИ

enthusiast

Людмила Филипова
СТЪКЛЕНИ СЪДБИ

© Людмила Филипова, *автор*, 2008, 2010, 2015, 2018

© Небойша Зорич, *дизайн на корицата*, 2018

© Фетхи Карадуман, *снимка на автора*, 2018

www.fethikaraduman.com

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-287-8

Людмила Филипова

СТЪКЛЕНИ СЪДБИ

enthusiast

София, 2018

Вместо посвещение

Наясно съм, че с една книга няма да променя света. Но може би след като я прочетат, хиляди семейства ще могат да вземат информирано решение за бъдещето на децата си и дори за човечеството. Може би десетки лекари и специалисти по репродуктивни асистирани технологии ще се замислят над последиците от действията си. Може би някой ще се откаже от изгодна сделка в името на чистата си съвест. А може би дори някой някъде по света ще хареса идеята да се бори за правата на стъклените деца.

Може би дори хиляди ще го последват. А това е много.

От автора

Излюпването

Някъде на петия ден от оплождането на яйцеклетката полученият бластоцист се излюпва от тънката обвивка, в която се е развивал до момента. Тя се нарича zona pellucida.

Това е мигът, когато започва имплантирането на ембриона в утробата на жената, която след девет месеца ще му даде живот.

Това е мигът, който науката все още не е разгадала напълно и на който единствено не може да въздейства.

Някои казват, че това е мигът, в който оплодената яйцеклетка се превръща в ембрион. Хиляди учени по света искат да вярват в това твърдение, за да се легализират експериментите с човешки ембриони.

Но това е единственият миг, в който ембрионът има право на избор.

Той или ще приеме съдбата и родителите, предопределени му в някоя лаборатория, или ще умре.

Този роман е създаден в резултат на двегодишно авторско разследване, базирано на интервюта и консултации с инвитро специалисти, медици, ембриолози, изследване на научни статии, анализи, доклади, новини, статистика, разкази на пациенти и потърпевши.

Всички персонажи, организации, институции, корпорации и движения с нестопанска дейност са измислени от автора. Всяка прилика с реални физически и юридически лица е случайна. Реални са местата на действието и описаните практики и тенденции.

Целта на тази книга е да разкрие няколко потресаващи възможности за настоящето и бъдещето на човечеството.

Препратките към истински хора, институции, организации, събития и теории в авторските бележки под линия, в цитираните статии, в приложенията и в Бележника на разследването съдържат реална информация.

И все пак фактите, принадлежащи на утрешното поколение, все още са в ръцете на днешното. А това значи, че са променливи величини.

Факти от Бележник на разследването

С всяка следваща година репродуктивните способности на човешките същества драстично намаляват. Този процес е обвързан с развитието на обществото и държавата. Колкото по-напреднала е една държава в технологичен, икономически и социален смисъл, толкова по-явен е процесът.

През 2006 г. в Тексас е открита първата в света официална частна криобанка за производство и продажба на ембриони – Ейбрахам център за живот. Клиентите могат да поръчват ембрионите, които да заченат, по каталог, класифициращ биологичните им родители по раса, интелектуални способности, здраве, външен вид, образование и генетични характеристики. Управата на тексаската медицинска компания обещава 70% успеваемост при средна за света 25 – 30%.

Към края на 2007 г. 400 500 ембриона са замразени само в клиниките на САЩ. Груби изчисления сочат, че най-малко 4 милиона човешки ембриона са складирани замразени в течен азот и чакат съдбата си в клиники по цял свят. Броят им продължава да нараства. Някои от тях ще бъдат убити, други ще се използват в експерименти, трети ще послужат за производство на органи и

клетки. Четвърти ще бъдат продавани или дарявани на бездетни семейства. Сред тях има много потенциални братя и сестри.

Индустрията за изкуствено оплождане вече предлага всичко. В интернет всеки би могъл да си избере оплодителен материал, яйцеклетки или ембриони, сортирани по генетични белези, коефициент на интелигентност, раса, образование, черти на характера и външност на биологичните родители. Пратката може да се достави и за една нощ, затова в бранша услугата е известна като „овърнайт мейл“. Специализирани агенции също търсят и предлагат яйцеклетки и готови човешки ембриони срещу комисиони.

Само в САЩ в индустрията за изкуственото оплождане и репродуктивни технологии годишно се въртят милиарди долари. Печалбите нарастват с всяка изминала година.

На 29 август 2000 г. в щата Колорадо се ражда Адам Неш, избран девет месеца по-рано сред няколко ембриона, тъй като неговите клетки са се оказали подходящи за излекуването на болест на кръвта, от която страдала сестра му. За пръв път един ембрион е избран не защото неговите качества вещаят най-доброто за бъдещото дете, а защото тези качества ще послужат на друг. Децата, родени за донори, са вече стотици.

Още от 80-те години на XX век в лаборатории и в индустрията се прилага т.нар. туининг, вид клониране. Това е процес на изкуствено делене на ембрион на идентични еднояйчни близнаци. От един ембрион може успешно да се получат от 2 до 5 напълно идентични близнаци.

Още от края на XX век клонирането на бозайници е теоретично и приложно доказано като възможно. Създадени са десетки ембриони на клонирани хора. За родени клонинги няма официална статистика.

През септември 2007 г. британските власти дадоха официално разрешение за създаването на трансгенетични ембриони между човек и животно.

Една от най-съвършените календарни системи в света, позната като Календарът на майте, от векове предрича, че краят на света ще настъпи през 2012 г. Много съвременни учени вярват обаче, че тогава ще настъпи само краят на еволюцията на човешкото съзнание.

Възможно ли е фактите, посочени по-горе, да изместят тази дата?

И ако да, то за кога?

Пролог

...Но всичко е започнало, когато мама решила да продаде мен, Анастасия, и други като нас, които още не познавам, за да се роди брат ни Емил. Правят го хиляди хора по света. По най-различни причини. Повечето с добри намерения. Може би защото никой не им е казал, че ембрионът е човек. Мама и татко починаха, преди да разберат какво са сторили. Аз никога не ги видях. Те мен – също. Благодаря на Господ за това! Били са добри хора и истината за тях щеше да е по-страшна дори от смъртта!

Из: свидетелските показания на Триша Парсън пред Национална следствена служба (записът се пази в Архива)

– Виновен! – произнесе съдията.

Останалото Триша Парсън не чу. Ушите ѝ бучаха. Главата ѝ пулсираше. Душата ѝ гореше.

Цялата зала се вдигна на крака и заръкопляска. Това бе резултатът, който повечето очакваха.

Павел Вълчанов я потърси с очи. Знаеше, че е съкрушена. Че е сама. Погледът му бе суров. Той напусна съдебната зала и се подслони под сянката на една дорийска колона, за да я изчака.

Не можеше да остави Триша просто да си отиде.

Не и след всичко, което се случи...

Глава 1

Седем месеца по-рано

Атина, 2 май

Слънцето напичаше напуканата атинска пустош още от ранни зори, вятърът гонеше топки от сух треволяк и всичко живо се криеше по сенки и усои. Но за Анастасия това бе един от ония дни, в които разбираш, че понякога мечтите се сбъдват. Тя скочи от леглото и чевръсто се облече. Усмивката не слизаше от лицето ѝ, устните шептяха: „Може би днес?...“.

Всяка вечер, преди да заспи, тя се бе опитвала да докосне, да помирише и вдиша от единствения миг, за който живееше. Мисълта за Емил ѝ даваше сили, без които не би издържала дълго в Имението.

Бе планирала бягството си до най-дребния детайл. Знаеше, че тази нощ Никос Ставарекос ще се прибере късно. Намери поканата му за поредната банкерска вечеря. Сигурна бе, че той ще отиде. Напоследък баща ѝ излизаше често. Обичаше да се пъчи из висшето общество.

Баща ѝ?...

Никога не го нарече „татко“. Искаше ѝ се да може да я произнесе винаги, щом я чуеше. Поне веднъж... Но няма като дете е можела да предположи всичко, което щеше да последва?

Трепереше, ала не спираше да тича през гъстия трънак. Жилави тревы се оплитаха в краката ѝ като жици и режеха глезените ѝ.

Обръщаше се рязко и щом се убедеше, че не я следват, продължаваше. Този път никой не разбра. Дори дяволските стъклени пеперуди ги нямаше. Защото нощем спяха.

Ловко бе разтворила приспивателно в чашата чай, която занесе на Янис. Нозете вече едва го държаха, но той все още бе икономът на имение „Ставарекос“. Клетият старец, толкова се трогна от жеста ѝ. Реши, че най-сетне е разбрала колко я обича.

А после тя хукна по пътеката покрай изгорелите от миналогодешното слънце храсти и треви. Без да спира. Без да се обръща.

Анастасия бе дребна на ръст, със стегнато тяло. Въпреки това то бе крехко като на порцеланова кукла. Имаше дълга черна коса и малахитени очи. Никога не бе виждала други като своите. Освен тези на Емил. Гласът ѝ нямаше как да бъде сбъркан. Плътноста и силата му бяха в контраст с нежната ѝ външност. Когато плачеше или се смееше, ставаше някак дрезгав. Беше облякла сив анцуг и маратонки. На гърба си носеше малка платнена раница. Приличаше на шпионин, тръгнал на секретна мисия.

Не спираше да тича. А в мислите ѝ отново изплува образът на Емил. Светлокафеникавите му кичури. Очите – нейните очи. Може би само пъстрите жълти петна в неговите бяха повече. Обожаваше начина, по който я гледаше – със строг, но пропит от желание поглед.

Усети как стомахът ѝ се сви. Полазиха я шарени тръпки. Сухите клони и треви прасяха под краката ѝ.

През последните години все по-трудно се намираще зеленка в Атина. Слънцето и пожарите изпепеляваха всичко.

Имението „Ставарекос“ се издигаше в непосредствена близост до Националния парк в планината Парнита. Бащата на Анастасия бе похарчил огромно състояние за тази земя, из която някога тичаха на воля сърни и лисици, в дърветата пърхаха пойни птици и миришеше на зелено. Но огънят погълна всичко.

Сега пролетта отново се опитваше да разбуди земята. Във въздуха се носеше далечен аромат на цъфнали портокалови

дръвчета и свеж планински полъх. Слънцето тъкмо се бе прекатурило над западните възвишения, а на негово място се издигаше сивият диск на студената луна.

Анастасия чуваше дъха си в тишината. Бореше се с пристъпите на параноичен страх, в който сякаш собствените ѝ стъпки я преследваха, а детските ѝ ужаси оживяваха. Когато беше малка, я плашеха, че тази пътека води до замъка на Господаря на Злото – страшно чудовище, което ще я изяде. Всъщност пътят водеше до реката, а страшната приказка държеше далеч от опасните ѝ води любопитното момиченце.

Тази вечер, докато се прокрадваше в тъмнината, Анастасия разбра, че щастието в душата ѝ надвива страховете. Емил щеше да я вземе и да ѝ покаже града, в който е израснал. Родния си не знаеше. Щеше да я разведе из най-скъпите си места и да ѝ нарисува спомените си. Знаеше, че тя ще обикне града, щом той го е сторил. Двамата бяха сродни души. Сякаш изваяни в един калъп. А и тя като него бе сама. Емил беше сирак, а тя – издънка на богата фамилия. Но и двамата сякаш бяха напълно сами, преди да се срещнат.

Думите на Никос вече нямаха значение. Седем години я бе държал със заплахи. Вече не се страхуваше от него. Да прави каквото ще. Дори ако се окажеше, че свободата ѝ е продължила само една нощ, Анастасия знаеше, че тази нощ си заслужаваше. Понякога един миг може да откупи вечността.

Когато минаха границата, притъмня. Валеше ненаситно, сякаш на небесния купол бе зейнала дупка и светът изтичаше през нея. Облаците бяха тъй черни и ниски, че задушаваша хоризонта в треперещите си челюсти.

Чистачките на автомобила енергично размазваха дъждовните капки.

Емил и Анастасия мълчаха. Наслаждаваха се на дълго чакания момент като деца, отворили коледните си подаръци.

От време на време Емил се шегуваше, а тя се заливаше от смях. Само веднъж бе ходила в дома му. Пак през нощта. И онази среща промени живота ѝ...

Стуши се до силната му ръка и затвори очи, без да усеща блажената усмивка, осветила лицето ѝ. Искаше да попие усещането с душата си. Шемет и трепет, които доскоро ѝ носеше само опиатът... Стресна се от спомена и отвори рязко очи. Заля я прилив на паника. Какво правя? Зачерквам живота си! В съзнанието си видя купоните, мъжете, дрогата...

Не!

Отново се отпусна до Емил. Новият ѝ живот струваше повече от кокаина и амфетамините, с които бе съществувала досега. Дни без дати, нощи без сън. След онази нощ в Тъмната стая сякаш всичко се бе сляло в безкраен повтарящ се транс.

Притисна се по-силно в рамото му, за да прогони тревожните мисли.

Вече не беше същата. Имаше Емил, а сега и бебето... Анастасия сложи ръка на корема си, за да почувства новия живот. Не го усети. Още бе твърде рано.

– Има ли нещо? – попита той загрижено.

– Не, нищо... Няма нищо...

Искаше да му каже тази нощ. Но не тук, в колата. Нито пък в селската сладкарница до Имението, където се срещнаха. Пиха по едно питие за кураж. Не се бяха виждали от месеци. Пиха по още едно и тръгнаха за България.

Довечера щеше да му съобщи новината. Представяше си как двамата седят на терасата, омаяни от аромата на липите. Дано и тази вечер бъде същата...

Усмихна се. Провря ръката си под неговата и я обви около кръста му.

– Гъделичкаш ме!

– Обичам те! – отвърна му тя и понечи да го целуне.

Емил пусна дясната си ръка от волана и нежно я погали. Устните им се докоснаха.

Но само за миг...

Заслепи ги ярка светлина. Клаксонът на връхлитащия камион зарева пронизително, запищяха спирачки.

Последва удар. Емил се бе опитал да избегне сблъсъка с насрещния тир, като рязко изви волана към мантинелата. Колата се завъртя. Последва втори удар.

Колата стана лека, подскочи, преобърна се през железната преграда и се затъркаля надолу към някаква крайпътна нива. Обърна се веднъж. И още веднъж.

После стана тихо.

Тежкият камион успя да спре петдесетина метра по-надолу. Шофьорът тичаше с всички сили към мястото на катастрофата. Стигна до един от ударените автомобили. Вътре имаше мъж, който не дишаше. Тираджията провери за пулс. Мъртъв. До него седеше жена. Твърдеше, че е добре.

Шофьорът задъхан продължи надолу. При мантинелата спря разколебан. Търкалящата се кола бе спряла в калта и приличаше на опушен бръмбар, който маха безпомощно с крака. Задните ѝ колела още се въртяха и макар от това разстояние да изглеждаше здрава, горивото ѝ вероятно вече се стичаше надолу.

Тираджията разбираше достатъчно от автомобили, за да прецени, че може да се взриви всеки момент. Вероятно само дъждът отлагаше неизбежното.

Човекът прескочи мантинелата и се приближи предпазливо. Внезапно забеляза движение и се втурна към предната врата. Млад мъж се опитваше да изпълзи навън. Докато му помагаше, шофьорът видя тънка струйка кръв да се стича от косата му.

– Анастасия... Къде е Анастасия? – шепнеше Емил.

– Момче, да бягаме. Колата ще избухне... – задърпа го шофьорът.

В колата нямаше момиче.

– Анастасия...

Този път гласът на Емил прозвуча дрезгав и слаб. Той се отскубна от яките ръце на непознатия и залитайки, тръгна по дирята на превъртелия се автомобил в тревата.

Откри тялото ѝ, проснато неподвижно в канавката, приличаше на захвърлена парцалена кукла. Не помръдваше. Явно беше изпаднала още след първото преобръщане. Шофьорът се наведе над нея.

– Диша! – съобщи той. – Има слаб пулс.

В този миг колата се запали на няколко метра от тях.

Забравил раните по тялото си, Емил приклепна и вдигна мокрото тяло. Понесе го като в унес към камиона. Едва след десетина крачки се обърна към притеснения шофьор, който говореше нещо за полиция и линейка.

– Ще ни откараш ли до най-близката болница? – попита Емил.

– Качвай се. Няма проблем. Близко сме до Перник.

Анастасия все така не помръдваше. На тила ѝ имаше кръвава рана, а десният ѝ крак бе неестествено сгърчен.

Людмила Филипова
СТЪКЛЕНИ СЪДБИ

Редактор *Илияна Бенова*
Коректор *Роси Драгнева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Предпечат *Десислава Борисова*

Българска. Четвърто издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 31

ISBN 978-619-164-287-8

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД

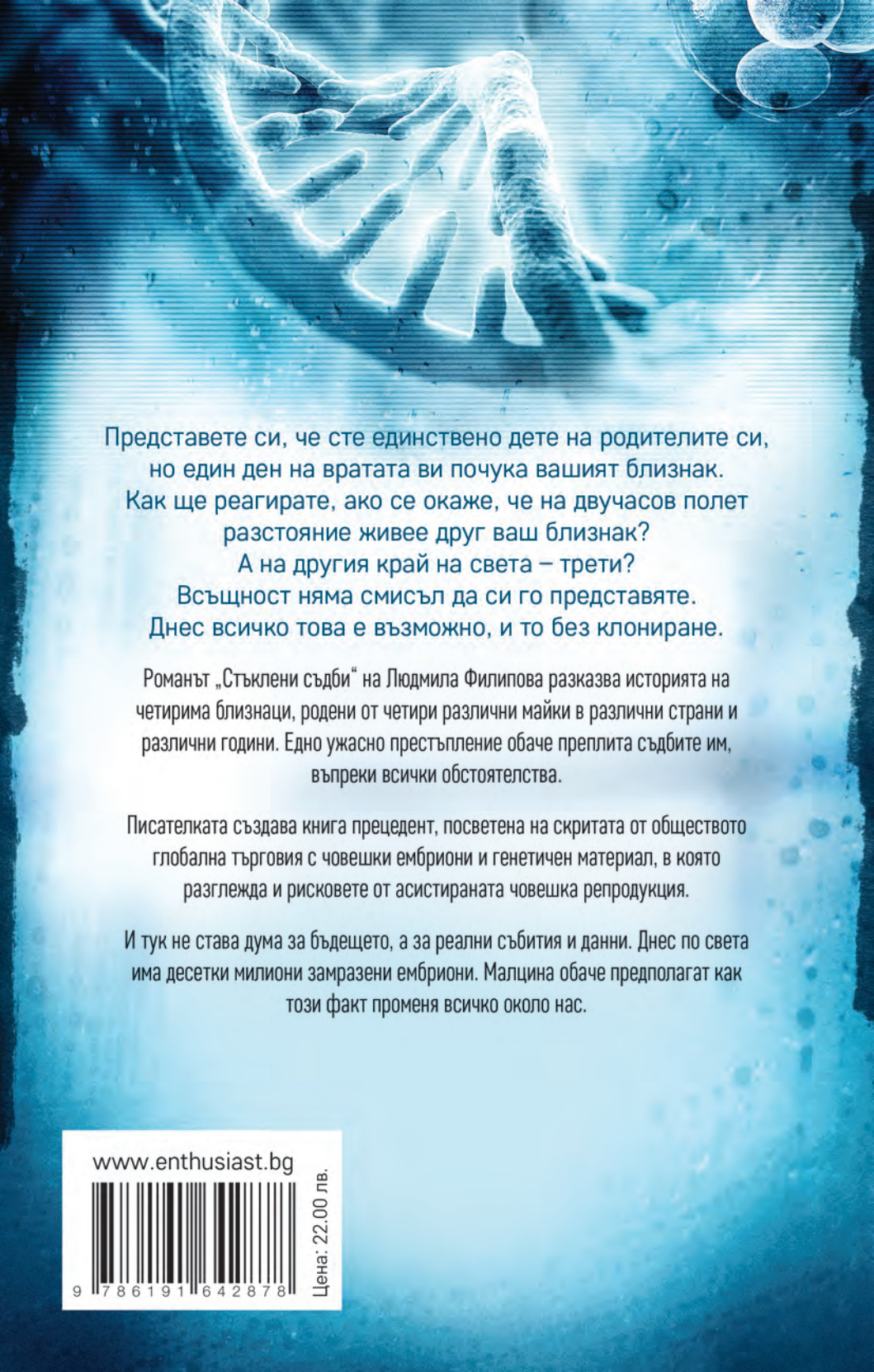
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Представете си, че сте единствено дете на родителите си, но един ден на вратата ви почука вашият близък. Как ще реагирате, ако се окаже, че на двучасов полет разстояние живее друг ваш близък? А на другия край на света – трети? Всъщност няма смисъл да си го представяте. Днес всичко това е възможно, и то без клониране.

Романът „Стъклени съдби“ на Людмила Филипова разказва историята на четирима близнаци, родени от четири различни майки в различни страни и различни години. Едно ужасно престъпление обаче преплита съдбите им, въпреки всички обстоятелства.

Писателката създава книга прецедент, посветена на скритата от обществото глобална търговия с човешки ембриони и генетичен материал, в която разглежда и рисковете от асистираната човешка репродукция.

И тук не става дума за бъдещето, а за реални събития и данни. Днес по света има десетки милиони замразени ембриони. Малцина обаче предполагат как този факт променя всичко около нас.

www.enthusiast.bg

9 786191 642878

Цена: 22.00 лв.